

## KHÚC PHI YẾN XIN THUỐC CỨU NGƯỜI

Nghi Lâm thấy thi thể Lệnh Hồ Xung mà nàng ôm trong tay dần dần lạnh giá, nhưng nàng không cảm thấy nặng nề mà cũng không biết bị thương chi hết. Nàng đang ở trong tình trạng như người mất hồn, không biết ôm xác chết này đi đâu thì nàng chợt tới đầm sen bên đường. Hoa sen đua nở cực kỳ tươi đẹp. Bỗng ngực nàng tựa hồ bị đánh một trùy rất nặng rồi không chống nổi nữa, cả nàng lẫn thi thể Lệnh Hồ Xung đều ngã xuống. Nàng ngất đi...

Lúc Nghi Lâm tỉnh lại thì thấy ánh mặt trời sáng tỏ. Nàng vội giơ tay ra ôm thi thể Lệnh Hồ Xung thì chẳng thấy đâu nữa. Nghi Lâm giật mình đứng phắt dậy thì chỉ thấy đầm sen vẫn còn những bông hoa tươi thắm, nàng đảo mắt nhìn quanh chẳng thấy thi thể Lệnh Hồ Xung đâu cả. Nàng bàng hoàng chạy quanh chẳng thấy thi thể Lệnh Hồ Xung đâu cả. Nàng bàng hoàng chạy quanh đầm sen một vòng tìm kiếm vẫn chẳng ra manh mối chi hết. Nghi Lâm quay lại nhìn mình thấy áo quần máu me loang lổ. Hiển nhiên là sự thực chứ không phải mộng ảo. Nàng bật lên hỏi:

- Thi thể Lệnh Hồ đại ca đâu?

Rồi nàng sợ hãi và cảm thấy thương tâm vô hạn, suýt ngất đi. Nghi Lâm định thân lại tìm kiếm một lúc, nhưng xác chết đã không cánh mà bay đi mất rồi. Nàng thấy đầm nước nông cạn liền lội xuống mò hồi lâu mà chẳng thấy tăm hơi chi hết. Nàng chạy về Lưu phủ tìm kiếm sư phụ, lòng tự hỏi:

- Thi thể Lệnh Hồ đại ca biến đâu mất? Có người qua đường đem đi hay bị dã thú vồ mất rồi?

Nàng nghĩ đến gã vì cứu mình phải uống mạng, mà thi thể gã nàng không chiếu cố cho chu toàn được thì rất là buồn bực. Nếu quả dã thú bắt đi ăn thịt thì nàng phải đến tự tử. Thực ra dù thi thể Lệnh Hồ Xung có còn nguyên vẹn, nàng cũng không muốn sống nữa. Đột nhiên trong lòng nàng mập mờ một ý niệm mà nàng không dám nghĩ tới. ý niệm này đã thoáng qua trong đầu óc nàng suốt một ngày mà nàng phải miễn cưỡng dẹp đi. Nàng lẩm bẩm:

- Tại sao ta lại tâm thần bất định như vậy? Sao ta lại nghĩ vớ vẩn thế này? Thật là hoang đường! Không thể thế được.

Nhưng lúc này ý niệm đó hiển hiện lên rõ rệt trong đầu óc nàng. Nàng tự nhủ:

- Lúc ta ôm thi thể Lệnh Hồ đại ca, lòng ta rất bình thản. Ta ôm người y chạy loạn trên đường. Bây giờ thi thể y biến mất ta tìm kiếm để làm gì, hay lại ôm chạy lung tung trên đường như trước. Tại sao khi đến bên đầm sen ta lại ngất đi? Thật là đáng chết! Ta không nên có ý nghĩ quái gở đó. Sư phụ không ưng, bồ tát không dung tha ý niệm tà ma này. Ta không thể là ma quỷ được. Nhưng thi thể Lệnh Hồ đại ca đâu?

Nghi Lâm đầu óc hỗn loạn rồi nàng tựa hồ thấy Lệnh Hồ Xung mỉm cười, cái mỉm cười thản nhiên như không có ý gì. Có lúc nàng lại thấy gã lớn tiếng mắng: "Tiểu ni cô xúi quẩy này!..." với bộ mặt khó chịu của gã thì trong lòng nàng đau như cắt.

Bỗng thanh âm Dư Thượng Hải lại vang lên:

- Lao Đức Nặc! Con nhỏ này là người phái Hoa Sơn người phái không?

Lao Đức Nặc đáp:

- Không phải! Bữa nay đệ tử mới thấy cô bé này là một. Cô không phải là người tề phái.

Dư Thượng Hải nói:

- Được rồi! Người không chịu nhận thì thôi!

Đột nhiên hắt giờ tay lên. ánh thanh quang lấp lánh. Một ngọn chùy vọt về phía Nghi Lâm. Hắt quát hỏi:

- Tiểu sư thái! cái gì đây?

Nghi Lâm còn đang ngỡ ngàng xuất thân. Nàng không ngờ Dư Thượng Hải lại phóng ám khí hại mình. Ngọn phi chùy đi rất chậm mà tiếng rít trên không lại rất gấp. Nghi Lâm chợt nảy ra một quyết định:

- Lão giết mình càng hay! Mình đã không muốn sống mà được lão kết quả tính mạng cho thì còn gì bằng?

Nàng không có ý niệm lẩn tránh. Ngọn chùy từ từ bay tới. Máy người đồng thanh la lên cảnh cáo:

- ám khí đó! Phải để ý!

Nhưng nàng vẫn không né tránh mà cũng không muốn giờ tay ra bắt. Trái lại nàng mừng thầm thoát khỏi cuộc đời đau khổ với cảnh thê lương tịch mịch. Ngọn phi chùy tới kết quả tính mạng nàng là một điều nàng mong muốn còn chưa được. Khi nào nàng còn lảng tránh nữa.

Định Dật từ từ đẩy cô bé sang bên, rồi vọt ra đứng chắn trước mặt Nghi Lâm. Lúc này coi mục không phải là bà già lụ khụ, mục vọt người ra mau lẹ phi thường. Ngọn phi chùy tuy tốc độ rất chậm, nhưng nó cũng là một thứ ám khí phóng đi. Thế mà Định Dật nhảy ra sau lại vọt người tới trước. Mục vươn tay ra nắm lấy một cách nhẹ nhàng và đúng lúc. Nhắc trông Định Dật sư thái vươn tay ra chút nữa là bắt được ngọn thiết chùy ngay. Ngờ đâu ngọn thiết chùy bay đến phía trước mục chừng hai thước đột nhiên rớt xuống đất đánh cạch một tiếng. Giả tử Định Dật sư thái vươn tay ra chút nữa thì bắt được một cách dễ dàng. Nhưng mục thấy tư thế ngọn chùy đi sắp tới nơi liền giờ tay lên trước ngực chờ ám khí tới nơi mới xoay bàn tay nắm lấy cho ra vẻ ung dung, xứng đáng với tác phong của những tay cao thủ danh gia.

Dè dặt Dư Thượng Hải ra chiêu này tuyệt kỳ bí. Hắt tính đúng ngọn chùy đến trước mặt mục cách chừng hai thước liền cho rớt xuống. Luồng lực đạo chuẩn xác phi thường mà cách dụng tâm vô cùng xảo trá.

Định Dật giờ tay đón phi chùy mà để rớt mất, thế là bị thua đối phương ở trước mặt mọi người. Mặt mục hơi ửng đỏ vì bẽ bàng.

Giữa lúc ấy Dư Thượng Hải lại giờ tay lên liệng một nắm giấy vo tròn tới trước mặt nữ đồng. Cuốn giấy này tức là mảnh giấy vẽ con rùa đen của cô ta cuộn tròn lại.

Định Dật động tâm nghĩ thầm:

- Thằng cha mũi trâu kia phóng ngọn chùy té ra là dụng tâm đánh lừa ta, chứ không phải cố ý đả thương con nhỏ.

Bây giờ mục thấy cuộn giấy nhỏ xú liệng tới, thế đi rất gấp, so với ngọn phi chùy vừa rồi còn mau lẹ hơn nhiều. Những tay cao thủ nội gia có thể đả thương người bằng một cánh hoa hay một mảnh lá. Cuộn giấy này mà liệng trúng mặt nữ đồng thì cô không khỏi bị thương. Lúc này Định Dật đứng bên Nghi Lâm. Mục thấy biến cố đột ngột không kịp cứu viện chỉ la lớn một tiếng:

- Ngươi...

Bỗng thấy nữ đồng giơ ngón tay trở bên phải lên bật vào cuộn giấy khê vang lên một tiếng cạch. Cuộn giấy rách tan thành trăm nghìn mảnh vụn bay như bướm bướm trước mặt cô chừng năm trượng.

Trong bọn quần hào có đến hơn 20 người không nhận được bật tiếng reo:

- Tuyệt diệu!

Nhưng Định Dật sư thái, Dư Thượng Hải, Thiên Môn đạo nhân, Lưu Chính Phong, Văn tiên sinh, Hà Tam Thất, những tay cao thủ tuyệt đỉnh, đột nhiên sắc mặt biến đổi dị thường rất khó coi.

Dư Thượng Hải nói:

- Chà chà! Tiểu cô nương! chiêu "Bách điều triều phụng" của cô sử hay tuyệt!

Bọn Định Dật đưa mắt nhìn nữ đồng chăm chăm để xem cô đối đáp thế nào.

Những tay cao thủ đều biết "Bách điều triều phụng" là một tuyệt kỹ của ma giáo. Nếu công phu này luyện được tới chỗ cao thâm thì một chiêu có thể đồng thời hạ sát đả thương đến mười người. Thật là một chiêu số lợi hại khiến cho đối phương khó lòng tránh khỏi. Nữ đồng còn nhỏ tuổi dĩ nhiên công phu chưa luyện được đến nơi đến chốn. Nếu cô tiếp tục rèn luyện để sử dụng những loại ám khí kịch độc, bùng cho nó tung ra hàng trăm ngàn hạt nhỏ như cát chụp tới thì e rằng những tay cao thủ đến đâu cũng có thể mất mạng ngay tức khắc. Những người chính phái khi bàn luận đến ma giáo, môn công phu này đã làm cho họ phải điên đầu mà không tìm ra được biện pháp nào hoàn thiện để chống đỡ, nên họ chán ghét vô cùng. Ngờ đâu cô bé mặt hoa da ngọc lại biết sử môn võ công thâm độc ghê gớm này.

Nữ đồng cười hì hì hỏi lại:

- Ai bảo đây là công phu "Bách điều triều phụng"? Má má tiểu nữ kêu nó bằng "Nhất chỉ thiên". Có điều tiểu nữ chưa học được, còn phải luyện 20 năm mới thành công. Nhưng đợi 20 năm nữa thì khi ấy tiểu nữ đã đầu bạc răng long, còn sử công phu "Nhất chỉ thiên" làm chi?

Thiên Môn đạo nhân cùng Định Dật sư thái đưa mắt nhìn nhau. Cả hai người đều lộ vẻ kinh dị. Định Dật hỏi:

- Ngươi bảo đó là thần công "Nhất chỉ thiên" ư? Vậy ra mẫu thân ngươi ở trên đảo Tử Trúc ngoài Đông Hải phải không?

Nữ đồng cười hì hì đáp:

- Phải hay không sư thái cứ việc mà đoán. Má má đã dặn tiểu nữ không được tiết lộ lai lịch với bất cứ một ai.

Bọn Thiên Môn tuy nghe tới công phu "Bách điều triệu phụng" của ma giáo đã lâu, nhưng thực ra chưa hiểu nó thế nào mà cũng chưa trông thấy bao giờ. Huống chi công phu của nữ đồng này lại chưa luyện được đến nơi vậy chân giả thế nào không ai phân biệt được. Còn công phu "Nhất chỉ thiên" là tuyệt kỹ của Kính Nguyệt thần ni trên đảo Tử Trúc ngoài Đông Hải. Theo lời đồn thì thần công này không truyền cho người ngoài. Vậy nữ đồng tất nhiên có mối quan hệ sâu xa với Kính Nguyệt thần ni. Người ta còn nói Kính Nguyệt thần ni là một cao nhân tuyệt thế khôn ai địch nổi. Tuy lời nói của nữ đồng chưa biết chân giả thế nào, nhưng cũng cứ tin là thực đi và chẳng nên khiêu khích với một vị cao nhân ngoài đời như con thần long ẩn hiện khôn lường là hơn. Bọn Thiên Môn liền đổi vẻ mặt chán ghét ra chiều kính trọng. Còn Dư Thượng Hải sắc mặt lúc trắng bệch, lúc xanh lè, âm trầm không nhất định.

Định Dật sư thái thấy tiểu cô nương tướng mạo xinh đẹp đã đem lòng yêu dấu, huống chi cô lại có liên quan mật thiết với đảo tử trúc ngoài Đông Hải thì cũng thuộc đệ tử nhà Phật, nên mụ quyết không để cho Dư Thượng Hải khinh khi lấn át cô. Mặt khác mụ lại nghĩ: Dư Thượng Hải là tôn sư một phái mà cứ rắc rối với lão cũng chẳng ích gì.

Mụ liền nhìn Nghi Lâm nói:

- Nghi Lâm! Gia gia cùng má má cô bé này không hiểu đi đâu. Vậy người đưa cô đi tìm kiếm, đừng có người chiều cổ khỏi bị kẻ khác hà hiếp.

Nghi Lâm vâng lời chạy lại dắt tay nữ đồng.

Nữ đồng nhìn cô mỉm cười, cùng nhau ra khỏi nhà đại sảnh.

Dư Thượng Hải biết rằng có ngăn trở cũng bằng vô dụng. Hắn chỉ cười lạt một tiếng rồi không hỏi gì tới cô nữa.

Nghi Lâm cùng nữ đồng ra khỏi nhà khách sảnh. Nàng hỏi:

- Tiểu muội muội! Quý tách tôn danh là gì?

Nữ đồng cười hì hì đáp:

- Tiểu muội tên gọi Lệnh Hồ Xung.

Nghi Lâm trái tim đập thình thình. Nàng sa sầm nét mặt hỏi:

- Ta lấy điều tử tế hỏi cô, sao cô lại nói giỡn với ta?

Nữ đồng vẫn cười đáp:

- Sao tử tử lại bảo tiểu muội nói giỡn? Chẳng lẽ người bạn tên gọi Lệnh Hồ Xung, còn tiểu muội không có tên được hay sao?

Nghi Lâm buông tiếng thở dài. Lòng nàng se lại, nàng không nhận được đành để cho hai dòng lệ trào ra, cất giọng buồn rầu:

- Lệnh Hồ đại ca có ơn lớn cứu mạng cho ta, rồi y lại vì ta mà uống mạng. Ta... không đáng là bạn của y.

Nàng vừa nói tới đây thì thấy hai người lưng gù một cao một thấp lật đật từ trong dãy hành lang ngoài đại sảnh đi qua. Chính là Tái bắc minh đà Mộc Cao Phong và Lâm Bình Chi.

Nữ đồng lại cười hì hì nói:

- Thiên hạ thật lắm chuyện kỳ! Sao lại có lão lưng gù xấu xa đến nỗi người ta nhìn thấy phải phát ón.

Nghi Lâm nghe tiếng nữ đồng chê bai người ngoài thì trong lòng rất là phiền não. Nàng nói:

- Tiểu muội tử! Cô tự mình đi kiếm gia gia cùng má má có được không? Ta nhức đầu quá nên trong mình khó chịu.

Nữ đồng cười hỏi:

- Làm gì mà nhức đầu với khó chịu? Tỷ tỷ thật khéo giả vờ. Tiểu muội biết rồi. Vì tiểu muội mạo xưng là Lệnh Hồ Xung nên tỷ tỷ phiền não chứ gì? Hảo tỷ tỷ! Lệnh sư bảo tỷ tỷ đi với tiểu muội, sao tỷ tỷ lại muốn đẩy tiểu muội ra không nhìn gì đến. Tiểu muội mà bị kẻ đốn mặt khinh nhờn tất lệnh sư sẽ quả trách tỷ tỷ đó.

Nghi Lâm nói:

- Bản lãnh tiểu muội muội còn hơn ta nhiều, về tâm nhãn lại càng tinh diệu. Cả đến Dư quán chủ là một đại nhân vật nổi danh khắp thiên hạ cũng phải kiêng tay muội muội. Muội muội không khinh nhờn người ta thì người ta đã cảm ơn trời đất lắm rồi. Còn ai dám khinh khi tiểu muội nữa?

Nữ đồng cười khanh khách nắm chặt lấy tay Nghi Lâm nói:

- Hảo tỷ tỷ! Có phải tỷ tỷ nói móc tiểu muội không? Vừa rồi nếu không được lệnh sư bảo vệ cho thì tiểu muội đã bị lão mũi trâu đánh tới rồi. Hảo tỷ tỷ! Tiểu muội họ Khúc, tên gọi Phi Yên. Tổ phụ cùng má má tiểu muội đều kêu tiểu muội là Phi Phi. Bây giờ tỷ tỷ cứ kêu tiểu muội bằng Phi Phi là được.

Nghi Lâm nghe cô nói tên họ thực thì bao nhiêu ác cảm lúc trước đều tiêu tan hết. Có điều nàng lấy làm lạ là sao cô lại biết nàng thương nhớ Lệnh Hồ Xung mà nhận tên họ y để làm trò đùa?

Nàng nghĩ thầm:

- Chắc lúc mình kể chuyện với sư phụ cùng mọi người trong hoa sảnh về những chuyện xảy ra về những chuyện xảy ra hôm qua mà cô bé tinh ranh này nấp ngoài cửa sổ nghe lỏm được hết.

Nàng liền nói:

- Phi Phi! Chúng ta cùng đi kiếm gia gia và má má cho muội muội. Muội tính đi về phương nào?

Khúc Phi Yên đáp:

- Nếu tiểu muội biết người ở đâu thì đã nhờ tỷ tỷ đi kiếm giùm, tiểu muội chẳng đi làm chi cho phiền.

Nghi Lâm lấy làm kỳ hỏi:



- Sao muội muội lại không đi?

Khúc Phi Yên đáp:

- Tiểu muội còn nhỏ tuổi nên không muốn đi. Còn tỷ tỷ thì khác hẳn. tỷ tỷ rất đổi thương tâm, muốn đi cho lệ mới đúng.

Nghi Lâm trong lòng run lên hỏi:

- Gia gia và má má tiểu muội...

Khúc Phi Yên ngắt lời:

- Gia gia và má má tiểu muội tạ thế đã lâu rồi. Tỷ tỷ muốn kiếm người thì phải xuống âm phủ mới thấy.

Nghi Lâm bực mình nói:

- Gia gia cùng má má muội muội đã tạ thế sao còn đem chuyện này ra làm trò đùa? Chào muội muội ta quay về đây.

Khúc Phi Yên vươn tay ra nắm vào huyết mạch môn Nghi Lâm năn nỉ:

- Hảo tỷ tỷ! Tiểu muội là một đứa nhỏ côi cút khổ sở không có ai chơi với. Tỷ tỷ đi với tiểu muội một lúc.

Nghi Lâm bị nữ đồng nắm giữ huyết mạch môn cảm thấy nửa người tê nhức không khỏi ngấm ngấm kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Võ công con nhỏ này quả còn cao hơn mình, mà nghe y nói cũng đáng thương tình.

Nàng liền đáp:

- Được rồi! Ta làm bạn với muội muội một lúc nhưng muội muội không được nói giỡn một cách vô vị.

Khúc Phi Yên cười đáp:

- Có câu chuyện tỷ tỷ cho là vô vị mà tiểu muội lại lấy làm hứng thú. Nghi Lâm tỷ tỷ! Tỷ tỷ đừng làm ni cô nữa có hay hơn không?

Nghi Lâm nghe Khúc Phi Yên nói câu này thì không khỏi ngạc nhiên. Nàng lùi lại một bước.

Khúc Phi Yên thừa cơ thoát khỏi tay nàng, cô cười nói:

- Làm ni cô thì được lợi gì? Đã chẳng dám ăn tôm, ăn cá lại phải cỡ cả thịt dê thịt bò. Tỷ tỷ! tỷ tỷ xinh đẹp như vậy mà cái đầu trọc lóc thì mất cả vẻ mỹ miều. Tỷ tỷ! Để mớ tóc dài bóng mượt mới đẹp mắt chứ.

Nghi Lâm nghe cô nói có vẻ ngây thơ liền bật cười đáp:

- Chúng ta đã gửi mình vào chốn cửa không thì đến cả bốn cõi lớn cũng là không hết, còn kể chi đến chuyện xấu đẹp bề ngoài?

Khúc Phi Yên ngheo đầu ngấm ngấm bộ mặt Nghi Lâm. Lúc này cơn mưa đã ngớt, mây đen loãng ra, ánh trăng tỏ chiếu qua làn mây mỏng soi gương xuống mặt nàng thành một làn sáng bạc lơ mờ càng tăng thêm vẻ kiều diễm. Cô thở dài nói:

- Chả trách người ta nhìn thấy tử tử mà phải điên đảo thần hồn.

Nghi Lâm đỏ mặt lên hỏi:

- Phi Phi người nói gì vậy? Người còn nói giỡn hoài thì ta bỏ đi đây.

Khúc Phi Yên cười nói:

- Thế thì thôi! Tiểu muội không nói nữa. Tử tử! tử tử cho tiểu muội một chút "Thiên hương đoạn tục giao" để tiểu muội đi cứu người.

Nghi Lâm lấy làm kỳ hỏi:

- Muội muội định đi cứu ai?

Khúc Phi Yên cười đáp:

- Người này quan trọng lắm! bây giờ tiểu muội chưa nói với tử tử được.

Nghi Lâm nói:

- Muội muội muốn lấy thuốc để cứu mạng cho người, đáng lý ta phải đưa ngay. Nhưng sư phụ có lời nghiêm huấn: Thứ thiên hương đoạn tục giao này rất khó chế. Nếu là kẻ đốn mạt bị thương thì không nên cứu họ.

Khúc Phi Yên hỏi:

- Tử tử ơi! Giả tử có người dùng lời nói khó nghe để thóa mạ lệnh sư một cách vô lý thì họ là người hay hay là người đốn mạt?

Nghi Lâm đáp:

- Kẻ nào thóa mạ sư phụ ta dĩ nhiên là hạng đốn mạt còn hay ở chỗ nào nữa?

Khúc Phi Yên cười nói:

- Thế thì kỳ thiệt! Có người mở miệng nói hễ gặp ni cô là bị xúi quẩy, đánh bạc tất thua. Y đã thóa mạ lệnh sư lại thóa mạ cả tử tử nữa. Thế mà tử tử lấy quá nửa hộp "Thiên hương đoạn tục giao" thoa vào chỗ người y...

Nghi Lâm không chờ cô nói hết câu đã biến sắc quay đầu bỏ đi.

Khúc Phi Yên lặng mình vượt lên chắn trước mặt nàng dang hai tay ra cười ngất nghệu, không cho Nghi Lâm đi.

Nghi Lâm đột nhiên động tâm bụng bảo dạ:

- Phải rồi! Hôm qua ở trên lầu Túy Tiên, con nhỏ này cùng một người đàn ông nữa ngồi một bàn. Đến khi Lệnh Hồ đại ca tử nạn, mình ôm thi thể y xuống lầu, dường như cô ta hãy còn ngồi lại, nên mọi việc xảy ra cô đã nhìn thấy hết, chứ chẳng phải nghe lỏm câu chuyện của mình mà thôi. Chẳng hiểu cô ta có theo dõi mình không?

Nàng muốn hỏi Khúc Phi Yên một câu nhưng mặt thẹn đỏ bừng nói không ra lời.

Khúc Phi Yên hiểu ý hỏi ngay:

- Tử tử! Tiểu muội biết rằng tử tử muốn hỏi thi thể Lệnh Hồ đại ca biến đi đâu mất có đúng thế không?

Nghi Lâm đáp:

- Đúng thế! Nếu muội muội cho ta hay được thì ta... cảm kích vô cùng.

Khúc Phi Yên đáp:

- Tiểu muội không hay, nhưng có một người biết mà người đó đang bị trọng thương, tính mạng lâm nguy trong khoảnh khắc. Nếu tử tử có thể dùng "Thiên hương đoạn tục giao" cứu sống y thì sẽ cho tử tử biết thi thể Lệnh Hồ đại ca hiện ở đâu.

Nghi Lâm hỏi lại:

- Muội muội không biết thật chứ?

Khúc Phi Yên đáp:

- Khúc Phi Yên này mà biết thi thể Lệnh Hồ đại ca ở đâu thì e rằng sáng mai sẽ bị chết về tay Dư Thượng Hải và bị hấn đâm 17, 18 nhát kiếm vào thân thể...

Nghi Lâm bịt miệng cô lại nói:

- Ta tin muội muội rồi! Đừng thể thốt nữa. Người ấy là ai?

Khúc Phi Yên đáp:

- Y là người tốt, cứu hay không cứu là tùy ở nơi tử tử. Chỗ mà chúng ta tìm đến lại chẳng phải nơi tử tử gì.

Nghi Lâm đã nhất tâm muốn kiếm thi thể Lệnh Hồ Xung thì dù có phải dẫn thân vào chốn núi đao rừng kiếm nàng cũng không từ, còn kể gì nơi tử tử hay không tử tử. Nàng liền gật đầu đáp:

- Chúng ta cứ tới đó.

Hai người ra đến cổng lớn thì trời đột nhiên đổ mưa rào. Bên cổng có chực cái dù bỏ đó. Mỗi người liền cầm một cái ra khỏi cổng đi về phía đông bắc.

Lúc này đêm đã khuya, trên đường ít người qua lại. Hai cô đi vào một ngõ hẻm rất sâu, hai con chó thấy người đi tới sủa ầm lên.

Nghi Lâm thấy Khúc Phi Yên đi vào đường hẻm, nhưng lòng chỉ nghĩ tới thi thể Lệnh Hồ Xung, nên cô muốn dẫn nàng đi vào đâu nàng cũng không hỏi.

Bỗng thấy Khúc Phi Yên lạng người vào một lối đi nhỏ hẹp. Trước cửa nhà, mé tả treo một ngọn đèn lồng nhỏ. Khúc Phi Yên đi tới gõ cửa ba tiếng. Một người ở trong nhà chạy ra mở cổng ngó đầu ra ngoài. Khúc Phi Yên ghé tai vào người đó nói nhỏ mấy câu rồi nhét một vật gì vào trong tay gã.

Người kia liền nói:

- Dạ dạ! Xin mời tiểu thư vào!